

givningsvei, og naar Landsthingets Rolle med Hensyn til samme skal indskrænkes til den, der anvises det, ved at det, som jeg tidligere har udtrykt mig, skal afstemme over dem under Tvang af Finantsloven. Det var fuldkomment rigtigt, hvad min ærede Sidemand til Venstre (Krieger) i Begyndelsen af sit Foredrag med den ham egne Klarhed betegnede som min Stilling. Det vedkjender jeg mig fuldstændig, det er min Grundanskuelse. Derimod er jeg ikke saa ganske enig med det samme ærede Medlem, naar han betragtede det Forsatnings-spørgsmaal, som i dette Tilfælde foreligger, som noget saa elastisk, som han syntes at ville gjøre det til. Det anseer jeg det ikke for at være. Efter min Opfattelse kan der i Virkeligheden ikke være nogen Tvivl med Hensyn til samme, og, uden nu at ville forlænge Discussionen ved at gaae nærmere ind derpaa, vil jeg dog i saa Henseende gjøre en kort Bemærkning ligeoverfor, hvad den høitærede Kultusminister igaar yttrede om, at han ikke ret kunde fatte, hvorfor man, naar man kunde forandre Sagen ved en Examen ad administrativt Veie, da ikke ogsaa skulde kunne forandre Personerne. Jeg vil blot med Hensyn hertil henvisse til det simple Factum, at vor Kirkelov og navnlig Christian den 5tes danske Lov, hvad jeg alt tidligere har berørt, udtrykkeligt fastsætter, at Examen for Theologer skal foretages af Professorer ved Kjøbenhavns Universitet, og at dette altsaa er et udtrykkeligt Lovbud, hvorimod den samme Lovbestemmelse Intet indeholder — hvad man da heller ikke kunde vente — om de Gjenstande, som der skulde examineres i, eller navnlig om det Omfang, hvori der skulde examineres. Jeg er derfor ogsaa af den Mening, at, hvad der skete i Sessjonen 1862—63, var et fuldstændigt Overgreb, ligesaa vel som jeg anseer det nu foreflaaede for at være det, men det var det forsaavidt mere dengang, som det var første Gang, at det skete. Det var et Overgreb, mod hvilket der ogsaa her i Landsthinget blev protesteret paa det Kraftigste, men det Tryk gjorde sig allerede da gjældende, som laa i, at Sagen var bragt frem under Forslaget til Finantsloven, og Bevillingen gik igjennem. Men fordi man nu paa en saadan Maade har

faaet en Samstemning fra Landsthingets Side, kan man saa senere paaberaabe sig denne Samstemning? Og nogen anden Samstemning end en saadan under Tvang givne Samstemning har dette Spørgsmaal aldrig erholdt fra Landsthingets Side. Men dernæst kan jeg overhovedet, hvad jeg tidligere har tilladt mig at bemærke, ikke tillægge, hvad der er foregaaet i 1862—63, den allermindste Vægt, thi, naar en Bevilling, som er bleven givet, ikke derefter bliver benyttet og ikke engang senere fortsættes, men derimod tages tilbage af en følgende Minister, saa veed jeg ikke, hvad der bliver tilbage af den. Det kan ikke gjælde som en Lov, hvad man saaledes engang har vedtaget i en Finantslov, men som ikke har faaet videre Følger, og jeg kan ikke tillægge det nogensomhelst Betydning. Naar man saa endvidere paaberaaber sig, hvad der foregik ifjor, og naar man fremhæver, at denne Bevilling da igjen kom ind paa Finantsloven, saa skal jeg i saa Henseende i det Væsentlige henholde mig til, hvad min ærede Sidemand til Venstre (Krieger) bemærkede, at det jo dog var aldeles naturligt, at man ikke dengang her i Thinget rørte videre ved denne Sag, og at den ikke blev behandlet nærmere her, idet Thinget efter samtlige Omstændigheder kunde have den Forvisning, — hvad der jo ogsaa har bekræftet sig — at Bevillingen ikke vilde blive benyttet. Jeg skal tillade mig noget nærmere at paavise — det kan gjøres ganske kort — at denne Thingets Forventning var fuldstændig begrundet. Min ærede Sidemand (Krieger) begik en lille Incorrecetheit, naar han meente, at det alene var den daværende Justitsminister, som havde udtalt sig om Sagen. Det er vel ganske rigtigt, at han udtalte sig om Sagen, blandt Andet ogsaa paa den daværende Kirkeministers, Biskop Kierlegaards Vegne, men Biskop Kierlegaard har dog ogsaa selv udtalt sig om Sagen, og, naar man nu vil see efter, hvilke de Ytringer ere, der dengang faldt fra de nævnte to Ministres Side, saa troer jeg ikke, at man vil kunne have mindste Tvivl om, at der, idetmindste hvis Biskop Kierlegaard var forbleven i Ministeriet, ikke kunde være bleven Tale om at benytte den omtalte Bevilling. Det blev